

Kauko Luukkonen

KAUNAN KASVOT

Kauko Luukkonen

Kaunan kasvot

© 2020 Kauko Luukkonen

Julkaisija: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2273-2

1

Perjantaina tulee neljä vuotta siitä, kun Adam katosi, Samar Devi muisteli laittaessaan kotiovensa kiinni. Samar asui Brightonin & Hoven esikaupunkialueella siistissä, pienehkössä asunnossa. Kaikki kadun asunnot olivat osa koko kadun pituista yhtä ja samaa rakennusta, jonka asuntoja ei pystynyt erottamaan toisistaan. Takapihoilla olevat pienet puutarhatkin näyttivät samanlaisilta. Kadun puolelta talot erotti toisistaan vain talonumerot ja erilaiset postilaatikot. Samar oli vuokrannut talon noin viisi vuotta sitten, toisin sanoen jonkin aikaa ennen Adamin katoamista. Hän muisti, kuinka he olivat yhdessä käyneet tutustumassa useisiin taloihin eri puolilla kaupunkia ja lopulta päätyneet tähän taloon. Ei niinkään maiseman tai talon takia, vaan edullisten vuokraehtojen ja mukavan vuokraemännän takia. Samar oli eronnut tyttöystävästään muutama kuukausi aikaisemmin ja oli vielä alamaissa. Adam oli ottanut ohjat käsiinsä ja auttanut häntä saamaan uuden asunnon ja sitä kautta myös mahdollisuuden alkaa rakentaa uutta

elämää. Nyt Samar oli tietenkin päässyt jo erovaiheen ahdistuksesta eroon ja eli poikamieselämää, joka tuntui ajoittain yksinäiseltä. Sen Samar oli itsekin valmis myöntämään.

Samar ei pitänyt itseään mitenkään naistenmiehenä. Hän oli mielestään tyypillisen intialaisen nuorehkon miehen näköinen. Tumma, kikkara tukka, suuret ruskeat silmät, jotka kertoivat älykkyydestä. Pyöreät kasvot, jotka antoivat hänen olemukseensa herkkyyttä ja pehmeyttä. Hän ei ollut ruumiinrakenteeltaan mitenkään urheilullinen, mutta kuitenkin pehmeällä tavalla sopusuhainen.

Samar avasi autonsa oven ja suuntasi kohti Aldringtonia Hoven kaupunginosassa. Ajo-matkaa oli vain muutama minuutti. Adam ja Mary Bracewellin suuri omakotitalo sijaitsi vauraalla alueella, jossa tontit ja talot olivat isompia ja hieman väljemmin sijoiteltuja. Samar oli ollut vakituinen vieras heidän talossaan sen jälkeen, kun Adam oli kadonnut. Samar pysäköi suurelle, kivetylle pihalle Maryn sinisen Fordin viereen, kuten yleensäkin. Hän astui autosta, käveli ovelle ja soitti summeria. Hän ehti hetken katsella aurinkoista

pihamaata ja nauttia keväisestä lämmöstä ennen kuin Mary avasi oven. Mary oli pienikokoinen, viehättävän näköinen nainen, jolla oli olkapäille asti ulottuva, hieman kihara, ruskea tukka ja sirot kasvonpiirteet. Hän oli pukeutunut vaalean vihreään pitkään leninkiin.

"Samar, hauskaa, että pääsit tulemaan!", Maryn vastaanotto oli tyypillisen lämmin. He halasivat, kuten oli tapana.

"Mitä sinulle kuuluu?", Samar kyseli.

"Ihan samaa. Olen jo tehnyt päivällisen valmiiksi. Tule syömään."

"Maltan tuskin odottaa. Teet niin hyvää ruokaa."

Mary naurahti ja näytti muutenkin ilahtuneelta. He siirtyivät talon sisäpuolelle. Eteisestä avautui suuri olohuone, jota hallitsi massiivisen näköinen sohvakalusto sekä antiikkisen näköiset lipastot ja tuolit. Huone oli maalattu hillityillä väreillä, jotka antoivat sille enemmän tilan tuntua. Samar suunnisti suoraan keittiöön, jossa he yleensä aterioivat. He istuutuivat suuren pöydän ääreen.

"Tänään on tarjolla lasagnea ja vihreää salaattia, toivottavasti pidät niistä", Mary sanoi.

"Erinomaista", Samar hykerteli ja hieroi käsiään. "Avaanko viinipullon?"

"Se sopii. Ota se Syrahin punaviini."

Samar avasi pullon ja istuutui pöytään. Mary asetteli ruoan pöydän keskelle.

"Sama kysymys edelleen. Onko Adamista kuulunut mitään?", Samar tiedusteli.

"Ei tietenkään. Olisin kyllä sen jo sanonut."

"Onko poliisi käynyt kyselemässä?"

"Ei ole näkynyt. Sehän loppui jo puolen vuoden jälkeen."

Mary ei vaikuttanut mitenkään surulliselta tilanteen johdosta. Hän on jo päässyt asian yli, Samar arveli itsekseen. "Joko olet päättänyt, mitä teet oman elämäsi suhteen?"

"Olen minä sitä tietysti kovasti miettinyt. En voi elää loppuelämäni epävarmuudessa. Adamista ei ole kuulunut mitään neljään vuoteen eikä minulla ole mitään käsitystä, onko hän edes elossa enää. Luulen, että olen kypsä aloittamaan oman elämäni ilman häntä."

"Entä, jos Adam kuitenkin ilmestyy jonain päivänä?"

"En osaa enää kuvitella, mitä sitten tapahtuisi. En varmaan ole enää sama ihminen kuin silloin. Minun on edelleenkin vaikea hyväksyä ajatusta, että hän katosi mitään ilmoittamatta. Menipä hän mihin tahansa, olisi ollut reilua ilmoittaa omalle vaimolleen

ja tyttärelleen, mitä aikoo tehdä. Vaikka se olisikin kivuliasta kaikille osapuolille.”

He olivat käyneet tällaista keskustelua monesti.

”Jos ajattelee pahinta vaihtoehtoa, se voisi olla se, että hän ei kadonnut omasta halustaan, vaan hänet vaiennettiin tarkoituksella”, Samar halusi tuoda toisenkin näkökulman esiin.

”Totta kai olen sitä miettinyt, mutta en tiedä kaikkea, mitä oli ennen katoamista tapahtunut.”

Samar oli hetken hiljaa ja kysyi sitten varovasti ”Sanoit, että haluaisit jo aloittaa oman elämän. Mitä se voisi tarkoittaa?”

”Olen päättänyt, että haluan ottaa virallisen eron Adamista. Tiedän, että Adamin täytyy olla kadoksissa seitsemän vuotta, ennen kuin hänet voi julistaa kuolleeksi. Avioeroa ei kai voi julistaa lainvoimaiseksi, ennen kuin tuo aika on kulunut umpeen. Mutta haluaisin elää siten, että en enää odota Adamia. En halua enää häntä takaisin ja sitten jatkaa elämää entiseen malliin. Tähän asiaan liittyy niin paljon negatiivisia ajatuksia ja tunteita, että en usko suhteen enää onnistuvan, vaikka hän tulisikin takaisin.”

”Haluatko muuttaa pois tästä talosta?”

"Sekin on vaikea asia, koska omistamme talon puoliksi. Haluaisin pois tästä, jotta voisin elää omaa, henkilökohtaista elämääni. Selvitettämättömät asiat pitävät minut kiinni menneisyydessä, mikä on henkisesti raskasta. Nyt joudun ikään kuin elämään Adamin elämää, vaikkei hän edes ole paikalla. Mutta ilman hänen allekirjoitustaan en voi myydä tätä."

"Oletko puhunut Lilylle tästä asiasta?"

"No, me olemme sitä sivunneet aika ajoin. Kyllä hän tietää, mitä minä ajattelen."

"Haluaako Lily muuttaa?"

"Ei noista teineistä, vai pitäisikö sanoa 'esiteineistä', ota juuri selvää. Minusta tuntuu, että Lily odottaa isän vielä palaavan. Ja haluaa, että isä palaa."

"Miten sinun taloudellinen tilanteesi on?", Samar rohkeni kysyä asiaa, josta he eivät olleet paljoakaan aikaisemmin puhuneet.

"No, olen pärjännyt ihan hyvin tähän asti. Minulla on pääsy yhteiseen pankkitiliimme. Sieltä olen ottanut varovaisesti rahaa, oikeastaan vain talon lainan maksuun ja Lilyn isompiin hankintoihin. Muuten olen pärjännyt omalla palkallani."

"Miten kauan Adamin rahat riittävät?"

"Eivät enää kauan. Sitten pitäisi saada jokin päätös siitä, mitä talon kanssa tehdään."

Mary oli hieman huolestuneen oloinen. Tulevaisuus oli vielä hämärän peitossa. Vaikeita päätöksiä pitäisi tehdä.

"Voisinko auttaa sinua jollain tavalla?", Samar kysyi ja mietti, mitä hän voisi tehdä.

"Minulle riittää, että sinä olet olemassa ja teet, mitä teet nytkin", Mary hymyili ja halusi osoittaa kiitollisuuttaan Samarille henkisestä tuesta. Eikä hän olisi pahastunut, vaikka tilanne kehittyisi vähän pitemmällekin.

"Otetaan malja tulevaisuudelle, siis!", Samar kohotti lasiaan ja Mary teki samoin.

Kun Samar oli lähtenyt hieman kahdeksan jälkeen, Mary istui olohuoneessa ja soitti Lilylle.

"Niin?", Lily vastasi tuttuun tyyliinsä hieman kärsimättömästi. Eihän äiti teinin mielestä ole muuta kuin toimintaa rajoittava tekijä.

"Hei, oletko tulossa kotiin päin?", Mary kysyi neutraalisti.

"Olen jo tulossa." Puhelu loppui. Mary katsoi mykkää puhelinta ja hymähti.

Jonkin ajan kuluttua ulko-ovi avautui ja Lily laahusti sisään. Hän heitti laukkunsa eteiseen ja meni suoraan omaan huoneeseensa. Mary päätti ottaa riskin ja koputti oveen. Lily

oli selvästikin huonolla tuulella. Niin kuin teinit tuntuvat useimmiten olevan.

"Mm-m", kuului sisäpuolelta. Mary avasi varovasti oven ja kurkisti sisälle.

"Saako tulla?"

"Joo."

Mary meni sisälle ja istuutui tuolille Lilyn sänkyä vastapäätä. Lily loikoili sängyssä kädet niskan takana. Hän tuijotti suoraan ylöspäin kohti kattoa.

"Luuletko, että isä tulee ikinä kotiin?", Lily kysyi yhtäkkiä ja tuijotti edelleen kattoa.

"En minä sitä tiedä."

"Haluatko, että hän tulee?"

Mary oli vaiti hetken ja sanoi totuudenmukaisesti "En tiedä sitäkään. Tämä on niin vaikea tilanne."

"Siis et enää halua isää tänne?", Lily tiukkasi. Mary ei pitänyt siitä, mihin suuntaan keskustelu oli menossa.

"Minunkin pitää jatkaa omaa elämääni. En voi loputtomasti elää tällaisessa epävarmuudessa. Ehkä hän ei ikinä enää tule."

"Minä uskon, että tulee!", Lily melkein huusi, mutta katse pysyi katossa.

Mary ei vastannut mitään.

"Mitä sinä haluaisit, että tapahtuu?", Mary kysyi lopulta.

"Haluan, että isä tulee kotiin ja voimme elää kuten ennenkin", Lilyn ääni värisi ja hän pyyhäisi silmäkulmaansa. "Oletko käynyt poliisiasemalla kysymässä, onko heillä mitään uutta tietoa?"

"En ole."

"Niin, koska sinä et enää välitä."

"Välitänpäs. Minä haluan, että sinulla on hyvä olla. Ja minulla."

"Mutta et välitä isästä."

"En minä sitä tarkoita. Mutta minun on jatkettava omaa elämääni, niin kuin sinunkin." Mary katsoi tytärtään ja tiesi, että tilanne on hänelle raskas. Lily oli nyt 15-vuotias. Hänen koulukaverinsa tiesivät turhankin hyvin, että Lilyn isä oli kadonnut lievästi sanoen hämärissä olosuhteissa. Ja sehän oli omiaan käynnistämään kaikenlaisia juttuja ja huhuja, joista osa oli alkanut elää ihan omaa elämänsä. Kuten esimerkiksi se, että isä oli ryöstänyt pankin ja lähtenyt Karibialle jonkun tumman naiskaunottaren kanssa. Miten typerää. Lily on kunnon tyttö, Mary ajatteli. Hän on vain joutunut tilanteeseen, mihin kenenkään ei pitäisi joutua. Ei kenenkään isä saisi kadota jäljettömiin ilman mitään ilmoitusta tai viestiä. Lily on herkässä iässä ja tarvitsisi isän turvaa ja suojaa. Minä en pysty

sitä tarjoamaan, Mary mietti ja katsoi, kun Lily pyyhki molempia silmiään.

"Muutetaanko me pois tästä talosta?", Lily kysyi.

"Olen sitä miettinyt, mutta se ei ole helppo ratkaisu. En pysty myymään sitä ilman isän allekirjoitusta. Yritän keksiä jonkun keinon."

"Minä en halua muuttaa."

"No, ei meidän onneksi tarvitse päättää sitä juuri nyt."

"Onko mitään ruokaa?"

Mary hymyili helpottuneena, että Lily vaihtoi puheenaihetta. "Siellä on lasagnea, jos haluat. Samar kävi syömässä."

"Miksi Samar käy meillä niin usein?"

Mary ei ollut odottanut tällaista kuulustelua.

"Tämä on vaikea asia Samarillekin. Häinkin ajautui vaikeuksiin, kun isä lähti. Hän haluaa tukea meitä tässä tilanteessa. Siitä on kovasti apua."

"Seurusteletteko te?"

"Ei. Olemme ystäviä."

Lily nousi sängystä ja lähti kohti keittiötä. Mary meni perästä ja alkoi lämmittämään lasagnen loppua. Hän jäi miettimään suhdettaan Samariin. Sen jälkeen, kun Adam oli odottamatta kadonnut, Mary haki turvaa Samarista. Samar tuntui olevan ainoa, jonka kanssa hän pystyi keskustelemaan aidosti

tilanteesta, koska kummatkin olivat samantyyppisessä henkisessä tilassa. Lisäksi Maryn täytyi ottaa vastuuta kaikista perheen asioista, kun Adam ei ollut paikalla. Se oli raskasta. Samar oli paikalla usein ja heidän välillään muodostui kiintymyksellinen suhde. Joka alkoi syventyä joksikin voimakkaammaksi. Mutta Mary ei osannut tehdä päätöstä mistään tulevaisuutta koskevasta asiasta Adamin tilanteen takia. Hän vain odotti, mutta ei halunnut enää sitäkään.

2

Viimeiset neljä vuotta olivat Marylle raskasta aikaa. Luonnollisesti kuukaudet Adamin katoamisen jälkeen olivat kaikkein pahimmat. Aluksi hänellä ei ollut mitään käsitystä, miksi Adam ei tullut kotiin. Mary soitti ensimmäisenä iltana varmaan toista kymmentä kertaa Adamin puhelimeen, mutta se ei ollut päällä. Hän kysyi Samarilta, mutta hän oli yhtä ymmällään. Seuraavana päivänä Samar oli tullut käymään ja he olivat keskustelleet mahdollisista syistä. Mary muisti Adamin olleen poissaolevan ja stressaantuneen oloinen pari edellistä päivää. Samoin Samar muisti kiinnittäneensä huomiota Adamin hermostuneeseen oloon. Ei ollut mitenkään tyypillistä Adamille, ettei hän saanut mitään aikaan. Samar oli varma, että jotain oli vialla. Seuraavaksi Maryn luona alkoivat juosta peräkanaa poliisit. He väittivät Adamia huijariksi ja pitivät häntä rikollisena. He kuulustelivat Marya moneen kertaan seuraavien kuukausien aikana. He halusivat aina tietää, oliko Mary kuulluut Adamista mitään. Eihän Maryllä tietenkään ollut mitään tietoa

Adam on ollut kadoksissa neljä vuotta sen jälkeen, kun häntä on epäilty useista rikoksista. Hän päättää palata ja puhdistaa nimensä. Vaikka poliisi pitää häntä syyllisenä, hän ottaa riskin ja lähtee itse selvittämään hänen nimissään tehtyjä rikoksia. Adam joutuu lisäksi huomaamaan, etteivät läheiset ihmissuhteet ole enää sitä, mitä ne olivat hänen lähtiessään. Tarina vie hänet lopulta menneisyyden tapahtumiin, jotka johtavat dramaattiseen päätökseen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi